

ג' ר' עשה

כא א מר פ"ג מהל'
תוספתא פולקן ג'
[ומי מל' של מל'
תוספתא ג'
כב ג מר פ"ג מהל'
תוספתא פולקן
ג'
כד ד מר פ"ג מהל'
כד מר פ"ג מהל'
תוספתא ג'
תוספתא ג']

מחשבת חיים לא עשה מחשבה

עד אשר שחיסה והרי מה אכל א' עשה מחשבה
לא עסק ע' אכל מינה כמה שגאבולה עד שחיסה מחשבה
לכב :
תרגולתא דלמא. הכי אכור לפי שאין לו סימני טהרה
ולא ערי מטעם
כל הולא מן הטהור טהור שרי האם
לא יורה האצרות אלא בליים היילה
והאצרות מתפרס קא גייל וואכר
מילא פ"י סימני טומאה ונקבה
נמי אן לא צריכה למתן דלמא זה וזה
גורם דהא אצרות לא יאל אלא מן
היילה ומתפרס קא גייל דפרשיטי
ומיה נראה שיק' עשי מיניס פן
והמן שקרין טרעולא דלמא שרי
הוכר והנקבה דים לכן סימני טהרה
והמן שקרין טרעול דלמא אכור
הוכר והנקבה דלון נראה עמין אחד
הלוק הכי מהנקבה ועוד כיון ולא
אי משפוטו מתמן הכתובין דכנהו
כל מן י' זכר ונקבה מטוס סימני
טומאה אן לאכור עד שיהא זו כל
ד' סימניס המצא ילפינן :

אלא בכפרים. סימה דע"כ רבי
יחנן בן טרי לא נבי מחשבה
אליט בכפרים מדעבי ק"ו ווא"כ
מאי פריך ויש לומר היל' [אלא]
בכפרים ומי איכא סי' ווא"כ בלא
נפל גנח נמי לרבנן לריך מחשבה
ואמ"ר ומקשה אסקי ארעטיה הא
דנקט נפל גנח מכל מקום פריך
מעיקרא אלימא בכפרים ט' דבכר
דמתחא נפילה גנח לא מימאס ט"ו
הא עד שיעשה ככפר עד ומשי
רבי ור"א : ל"ג נבי כפרים והאלב
החלב דמא' ו' דכנהו טהרה
ולריכ' מחשבה בכפרים דלון ורך
לאכול חלב אס' ק' אחא אן לריך
הכשר והלב נבלת כנהו טהרה אן
כמה למא טומאה חמורה כדאמרינן
בכל עשה [טמאים ג.]. מחלב נבלת
וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה וף
חלב שחוקה הא דס' שחוקה לא
מכשר כיון דקאמר לריך מחשבה
וליהא אכרי ע' אכל עליו עד שחשב
והכשר איט' מעיל עד שיהא אכל
כדאמר בהשור והאטוב [וילין קת].
גבי שילשן שדיתן לכהו וחלב
כנהו טומאה פשיטא דחלב לריך
מחשבה דק"ש מכארה וגבי כפרים
גרסינן ליה ומיירי בחלב שחוקה
אכל ומתכשר כדס' שחוקה :
ע"ס

מאי אינה יורדת לכך אמר

נמי לא נבי הכשר מים ולא הכשר געיות שר. הכשר היינו דבר שמכשירו לטומאה כגון שר ומים:
משום דלכילת כלב מחשבה היא אלא לרי יחנן בן טרי לא נבי מחשבה: טומאה חמורה. כגון האוכלה מטמא גבדים צבית הכליעה
ואפילו לא חשב עליו כגון שלח ידע שזה הוא: טומאה קלה. אוכלת ומשקין: אינה יורדת לכך. אינה יורדת לריך מחשבה. ולקמן
מפרש מה היא: תרגולת שביבנה חריכה. טמאה מרגולת ציננה ונא מעשה לפי המכמים ועומאה שלח במחשבה ואף על פי
שירדת לכך לטומאה קלה טמאה שלח במחשבה ועומאה קלה אמרת יורדת לכך: בכל מקום. ואפילו בכפרים דליכא
אוכלין מרובין קמחא לאכילה: ונבלת עוף שביבנה חריכה. דליכא ע' רב וואוכלין חלב וכן חלב כנהו דכפרים אף לריך מחשבה
אכל בכפרים נבי מחשבה: נבלת בהמה טמאה בכל מקום. קמחא לאו לאכילה הלך נביח מחשבה. ונבי דלי איכא כית בלא מחשבה
מטמא אפילו אדם וכלב שכן אוכלין ומשקין אלא להכי מהיכא מחשבה דלי איכא פסות מכבירה שאר אוכלין ופסות מכות נבלת
משלים לכבירה א' השיב (אליה) מלטרפא נהדיהו ומקנלת טומאה כגנע שר וף לא לא: ואינה צריכה הכשר. דקופה
לעומת טומאה חמורה: לעולם בכרך. והייט טעמא דלרבנן נביח מחשבה דגנ נשפל למוכה ממאמו ואיט' הגון לאכילה כל כך:
טומאה
1 גמיל למה לל
2 לט' ע"ס פסחא כ"אמרינן ע"כ

צריכות מחשבה. לאכילה וכוז טמאה אוכלין שחשב עליהן

לאחר מלישמן לאוכלן ואמ"ר דבכר חשב כצנורין שריה מלך
עליהן לאדם: צריכות מחשבה. לאכילה וכוז טמאה מאליה ומחזור
ומטמא אוכלין כגנע דהא מאליה קודם מחשבה אן לה טומאה
אלא צבית הכליעה: ואינה צריכה
הכשר. כדליף לקמן בשמעתין [א] כל
שסופו לעומת טומאה חמורה אן לריך
הכשר לא שום הכשר ירדת טומאה
לא הכשר מים ולא הכשר שר אלא
מאליה בלא שום געיה: אלמא
מחשבת חיים. דהא ממיס קמחא
לאכילה ואפ"ה לא מהיכא היא
מחשבה לעומאה דנביח מחשבה
כשעה שראו לקבל טומאה וממיס
לאו בר קצוילי טומאה הוא: הבא
נמי מחשבת חבור. הואיל ומחזור
לאו בר קצוילי טומאה לא שמה
מחשבה: מן הורם. עוף הבר פורח
כדאיר דלא הוא קמן ממיס דלישמייה:
תרגולת שביבנה. דאמרינן לקמן
טמיס היו ע' ומשני עליה והא
מרגולת עוף מומזן הוא והייט קמן
ממיס ואפילו הכי נבי מחשבה
לעומת גנע: עוף טמא מי מטמא.
צבית הכליעה והא קיימא לן [מלך]
ד' ק: מי שחיסרו משום כל מחלב
נבלת לאו זה שחיסרו משום כל מחלב
טמא לא! ומרגולת ציננה מטמא
צבית הכליעה הוא מדקא מימי לה
רבי יוחנן בן טרי לקמן קיימא
אלמא דומיא דגחל גחול שפלה גנח
שכנהו ועשיית מדברית לאדוניה וס'
גדלה אפרוחין ומתן נפל אחד כאן
דלא הימה לו מחשבה מעולם: ומאי
ברא. דקאמר לו: דאיבדא מברא.
העשה מדברית לאדוניה: תרגולתא.
נקבה דלגמא הוא דהיהו עוף טהור
הוא אליכא דרכ פסחא: חזיה רבנן
דרדסה. מקנלת כרגילה מה שחולת.
ואזי אומר שדוכתא על מאלכה
כרגילה לאחא שלח ינא כולו לפיה
ולין עוף טהור עשה ק: והייט
גירוחא. דקיימא לן גירוחא עוף
טמא הוא דלמח כפרת כל הכשר
[מלך ד' ק:]. כל מה דלמך לן רחמנא
שרא לן לקבליה אכור לן דמא שרא
לן כדלא אכר לן גירוחא שרא לן
לישנא דחורא: גדול. טהור: שנפל
לבויה. להכילי: טמא. טומאה
אוכלין ומטמא אוכלין אחרים כגנע
דמעמטו כהה עליו טומאה משחב
עליו כדליף לקמן. הואיל ותופו מטמא
אדם כגון האוכלו מטמא גבדים
צבית הכליעה לענין טומאה קלה
ואלו
טומאה
1 גמיל למה לל
2 לט' ע"ס פסחא כ"אמרינן ע"כ

והוא קא עשה פ"ג
פ"ג פסחא י. [קל'ס]
פ"ג מהל'

[בכפרים י' דין נה:]

וילין ע"כ

[פסחא פ"ג מהל']

[פסחא פ"ג מהל']

שקלין פ"ג מהל' מהל'
י. כריסת ט'

שקלין פ"ג מהל' כריסת
ט' כריסת ט'

דגרות הבית
(ה) רש"י ד"ס מהל'
כמה וכי א' ע"כ פ"ג
מהל':

1 גמיל למה לל
2 לט' ע"ס פסחא כ"אמרינן ע"כ

ר' עשה וכו' מה שחיסה והרי מה אכל א' עשה מחשבה
עד אשר שחיסה והרי מה אכל א' עשה מחשבה
לא עסק ע' אכל מינה כמה שגאבולה עד שחיסה מחשבה
לכב :
תרגולתא דלמא. הכי אכור לפי שאין לו סימני טהרה
ולא ערי מטעם
כל הולא מן הטהור טהור שרי האם
לא יורה האצרות אלא בליים היילה
והאצרות מתפרס קא גייל וואכר
מילא פ"י סימני טומאה ונקבה
נמי אן לא צריכה למתן דלמא זה וזה
גורם דהא אצרות לא יאל אלא מן
היילה ומתפרס קא גייל דפרשיטי
ומיה נראה שיק' עשי מיניס פן
והמן שקרין טרעולא דלמא שרי
הוכר והנקבה דים לכן סימני טהרה
והמן שקרין טרעול דלמא אכור
הוכר והנקבה דלון נראה עמין אחד
הלוק הכי מהנקבה ועוד כיון ולא
אי משפוטו מתמן הכתובין דכנהו
כל מן י' זכר ונקבה מטוס סימני
טומאה אן לאכור עד שיהא זו כל
ד' סימניס המצא ילפינן :